

Veno Pilon, drugič

Šolanje na daljavo. Zaprete srednje šole in fakultete. Mesec, dva, tri ... Pa vendar se šolske obveznosti – četudi v nekoliko prilagojeni obliki – ne ozirajo kaj dosti na virus. Trenutno dogajanje je potisnilo v stisko mnoge mlade, predvsem letošnje maturante, ki se še dodatno bremenijo z izbiro nadaljnjega študija.

Sem študentka 1. letnika dvo-predmetnega pedagoškega magistrskega študijskega programa Anglistika in Španščina na Filozofski fakulteti v Ljubljani. A nekoč sem bila tudi sama pilonovka. Ko pomislim na svoja srednješolska leta, se spomnim dokaj prestrašenega dekleta, ki še ne je prav točno, kaj bi s svojim življenjem: niti v to ni prepričana, ali bo odločitev glede nadaljnjega študija pravilna.

O študiju španščine nisem nikoli razmišljala. Če že, bi preizbrala italijanščino, saj sem se je kot drugega tujega jezika do zaključka srednje šole učila kar šest let. Še danes ne vem, kaj točno je pripomoglo k temu, da sem

se dva meseca pred vpisom na fakulteto odločila, da je španščina tisti moj jezik. Ker pa je študij Španskega jezika in književnosti dvopredmetni študijski program, sem se morala odločiti še za drugo smer. Takrat se nisem prav veliko oziralna na to, kaj me poleg španščine še veseli, kaj mi gre dobro. Mislila sem predvsem na zaposlitvene možnosti, zato sem se odločila za ruščino. Ker se ruščina kot izbirni tuj jezik ponuja na nekaterih gimnazijah, je bilo predznanje priporočljivo, ne pa tudi obvezno.

Oktober in prvi dnevi študija so bili zame pravi vrtljak emocij. Na eni strani španščina, odprtji profesorji in tisto, kar me zares veseli, na drugi pa neznan jezik ter neemptatični in vase zagledani profesorji, ki se za iste brez predznanja niso zmenili. To je bil eden od poglavitnih razlogov, da sem po mesecu dni ruščino opustila in nadaljevala le s španščino, z novim študijskim letom pa sem ruščino zamenjala z angleščino.

V moje odločitve je dvomilo kar nekaj ljudi, ki so mi bližu. Spraševali so se, zakaj neki študirati jezik, če ga že znam govoriti. Toda študij jezika je veliko več kot le sporazumevanje. Je razumevanje, zakaj jezik deluje tako, kot deluje. In na tej točki priznam, da zna biti vzporedni študij dveh jezikov zelo naporen. Kot da že zahtevnost posameznih slovničnih predmetov ne bi bila dovolj, se na obeh smereh v vseh semestrih izvajajo predavanja književnosti, ki obsegajo veliko količino snovi, poleg tega pa predvidevajo tudi kar nekaj obveznega čtiva. Velikokrat se zgoditi tudi, da četudi študiraš tisto, kar te zanima, odkriješ stvari, ki te ne veselijo toliko, kolikor si mogoče mislis, da te. Naj ponazorim: splošen oris španske oz. angleške književnosti skozi stoletja je za diplomante pomemben že z vidika splošne izobrazbe, a ker študijski program vsak semester predvideva podrobno obravnavo določenih vsebin, lahko cel semester govora o Shakespeareju

resnično zamori tvoje zanimanje za književnost na sploh. Ker pa pri tem osebne preferenze nimajo prav dosti besede, je predvsem pomembno postavljanje lastnih ciljev. Če želim opravljati določen poklic, sem primorana stisniti zobe in opraviti obveznosti, ki me od tega (še) ločijo, pa tudi če mi niso niti najmanj všeč v jih nikoli v življenju ne bom potrebovali. Potrereno se je potruditi. Zase, za svojo prihodnost. Zato besedna zveza 'ni vredno mojega truda' sploh ne bi smela obstajati v mentalnem leksikonu dijaka, še manj pa študenta.

Čeprav je od mojega zaključka srednje šole minilo že pet let, se znova vračam v klopi svoje srednje šole – na 'Venota' – ne (še) kot učiteljica, pač pa kot 'zunanjega opazovalka', saj moramo in okviru opazovalne prakse na šoli opraviti določeno število ur. Priznati moram, da sem navajala za to, da bi se v februarju žlahko vrnila v šolske klopi in bi prakso lahko opravila v razredu, a se nis izšlo tako, kot sem si zamislila.

So me pa kljub nevhaležnim razmeram vsi na šoli lepo sprejemali; tako ravnateli kot tudi dotedični učitelji, ki so mi omogočili opazovanje svojih ur. Lahko potrdim, da se učitelji klub virtualnem okolju trudijo šolske ure izpeljati kar se da zanimivo in interaktivno. A naj virtualne platforme, na katerih poteka pouk, omogočajo še tako dober prenos informacij in ponujajo možnost dela v skupinah, dviga roke in klepetalnice, sta največji oviri, ki sem ju opazila (in ki ju dnevno doživljjam tudi na lastni koži), pripravljenost dijakov za sodelovanje in njihova motiva-

cija. Soba ne more nadomestiti učilnice in tipkovnica na računalniku ne more zamenjati zvezka in pisala, zato je pričakovati, da misli šolajočih begajo vsepovprek. Veliko dijakov se rado skrije za tehničnimi težavami (mi ne dela mikrofon). Seveda ne gre vseh metati v isti koš, a je to težava, ki v slabši položaj spravlja dijake same, saj je motivacija in posledično sodelovanje pri urah ena izmed pomembnih sestavin, ki sam proces učenja osmisli, prav tako pa tudi olajša usvajanje znanja. Po drugi strani pa virtualne učilnice onemogočajo učiteljev pregled nad učnim procesom.

Danes lahko rečem, da na račun študijskega procesa in osebnih izkušenj nem, kaj bi v življenju rada počela. Preživljanje študijskih počitnic v Barceloni, kjer delam kot varuška, je v veliki meri pripomoglo k temu, da sem spoznala, da je španski način življenja tisto, kar mi v Sloveniji manjka, poučevanje angleščine pa tisto, kar smatram za svoje poslanstvo.

Šolanje je izkustvo, ki pripomore k izoblikovanju človeka. Je proces, ki od vsakega posameznika terja vedenost, potprežljivost. In četudi zna biti včasih velika preizkušnja, je pomembno zavedanje, da se bo na koncu vedno izšlo prav. Od nas samih je odvisno, koliko truda želimo vložiti v našo prihodnost. Zato – sploh maturantje – le pogumno naprej!

Lana Volk, študentka na opazovalni praksi in nekdanja pilonovka

»Haiku je največji izum človeštva.«

(Borghes)

Haiku bi opisali takole: 17 zlogov v treh verzih. Gre za japonsko asketsko obliko poezije, ki danes vsaj v obliki ni več tako striktna, saj so dovoljene tudi izjeme v številu zlogov vsakega verza.

Pravi haiku pa mora vedno ujeti brezčasnost v trenutku, to ga dela večnega. Prtegne in navori nas, ko nam pred oči prepričljivo naslika trenutek ... in to brez rime, ki je lahko za tako obliko premočna. Haiku snovno zajema iz narave, ki se tako ali drugače povezuje s človekom ali njegovim bistvom. Zakonitosti iz narave se tako prenesejo v človeški svet. Haiku pove veliko z malo, ne da bi razkrili bistvo, ga razumemo – v nas sproži ra-

hločuten uvid, možnost samorefleksije in samozavedanja, doživljanja, ki človeku pomaga rasti in se razvijati.

So modre sanje
v skrivnostni tej noči
zajete srce.

Natalija

Skrivnostne poti
iz globine življenja
me vodijo proč.

Natalija Bojc

V viharni noči
so ptice odletele čez morje.
Ne morejo nazaj

Manja

Sonce zahaja
in svetloba izginja
že padla je noč.

Natalija

Lep sončni vzhod,
toplo poletno jutro.
Čakam začetek.

Ziva

Ne zapri oči ...
sonce te bo čakalo,
ko se obrneš.

Anastazija

Patricia

Ana Slokar

Eva

Taja

Prah na polici.
in knjiga z vojsko besed.
Iztrgani listi.

Ana

Jutranje sonce.
Pogledam skozi okno ..
... kako je daleč.

Živa

Pričakujes ga,
rahel šum med drevesi,
ah, divji kostanj.

Lana

Z mislimi letim
po svetu. Vidim gorje.
Kje pa je sreča?

Zarja

Zima prihaja,
sivo nebo, zmrzujem.
Kako je lepo.

Nina

Videla sem luč
kot zvezda je sijala
in moč mi dala.

Taja

Roža je v dlani.
Mrtva. Odrtrgana je.
... tako kot srce.

Ana

Se nadaljuje...

Športni dan

Zbudili smo se v prekrasno mrzlo zimsko jutro, ki je kar vabilo v naravo. Dijaki in učitelji smo za športni dan na daljavo dobili nalog, da opravimo športno aktivnosti v domači okolici in s pomočjo aplikacij na telefonu izmerimo opravljeno razdaljo. Izbrali smo lahko različne športe: pohod, sankanje, tek na smučeh, kolesarjenje, turno pohodništvo, tek ... glede na naše materialne zmožnosti ter naravne danosti v naši domači okolici. Cilj vseh so delujocih je bil, da v enem dnevu obhodimo državno mejo Slovenije, ki meri 1.382 km. Vsi smo zadevo vzeli zelo resno in naredili kar 5.881 km. **To pomeni da smo Slovenijo obhodili več kot**

štirikrat. Čestitke vsem!

Utrinki dijakov o športnem dnevu:
V sredo, 27. januarja 2021 smo imeli športni dan. Skupaj s prijateljicami smo se odpravile na Javornik. Bilo je prijetno toplo, pot pa ni bila zahtevna, saj smo si čas krajsale s konstantnim pogovorom, pa tudi petjem. Na vrhu smo imele krajsi postanek, pot nazaj pa smo si popestire s spustom s sanmi. Pika na i celotnemu poходu je bila prečudovita snežna belina. Če bomo bili na daljavo še nekaj časa, bi kakšen tak dan z veseljem še kdaj ponovila.

Lea Krapož, 2. e

Ema Kodelja 4d

Jera Uršič 2e

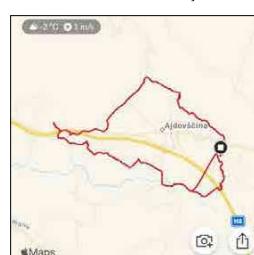
Gaja Merljak 4c

Kaja Klavora 4c

še nekaj kilometrov da našega cilja, smo pot podaljšale do Dolge Poljane ter se skozi gozd prebile do ciljne točke.

Športni dan se na je zdel zelo zanimiva izkušnja. Čeprav smo se za zadnje kilometre morale zelo potrditi, smo se ob tem zabavale in ujele nekaj lepih fotografij. Cel dan nas je spremljalo sonce in dobra volja. Čeprav je pot bila dolga, je dan z dobro družbo hitro minil. Dan si bomo zapomnile kot nekaj posebnega in koristno porabljenega, saj s trudem, voljo in dobrimi prijatelji lahko vse

dosežemo.

Erin Pregelj,

Lia Bajec, Zoja Fras, 1.d

Vseslovenski bojkot šole na daljavo

V torek, 9. februarja 2021, je po vsej Sloveniji potekal protest 'Vseslovenski bojkot šole na daljavo'. Tega so se udeležili mnogi učenci, dijaki in študenti iz cele Slovenije, udeležilo pa se ga je tudi lepo število dijakov iz naše šole. S tem smo pokazali naše nestrinjanje z vladnim načrtom vračanja v šole. Že več kot štiri mesece se namreč šolamo na daljavo, zaprti smo v svojih domovih in od jutra do večera

sedimo za svojimi računalniki, zremo v ekranе in upamo, da se bodo naša življenja kmalu vrnila na staro pota. Vsekakor nam ni lahko in prepričani smo, da se enako počutijo tudi profesorji. V tej ne več tako novi, vendar še vedno neprijetni situaciji, so se zelo dobro znašli in se povsem predali cilju, da nam, dijakom, podajo čim bolj kvalitetno znanje, z kar smo jim zelo hvaležni. Kljub temu pa imamo mi z

vsakim dnem manj motivacije in več skrbi. Skrbi nas za otroke, ki že mesece niso videli svojih vrstnikov, za tiste učence, ki doma nimajo niti približno tako dobrih pogojev za izobraževanje, ter za letošnje četrte letnike, ki bi morali biti deležni kvalitetnega izobraževanja, kot nam ga zagotavlja ustava. Skrbi nas skratka za vse dijake, ki bodo kmalu pred enim najtežjih in najpomembnejših izzivov

v njihovih življenjih – maturo, ki lahko odločilno odloča o posameznikovem nadaljnjem življenu. Nismo pa zaskrbljeni le zaradi posledic tega dolgega zaprtja iz šolskega vidika, temveč čutimo stisko tudi na socialnem področju. V šolah se ne učimo le snovi, ki so obvezne po učenem načrtu, pač pa se prav tako učimo sodelovati, debatirati, pojasnjevati svoje mnenje in kritično razmišljati. Ponovno bi rada

poudarila, da se naši profesorji zelo trudijo, da bi nam zagotovili čim boljšo izobrazbo, vendar se način izobraževanja na daljavo kljub vsemu ne more primerjati z izobraževanjem v živo. Zato upamo in si neizmerno želimo, da se bomo kmalu vrnili v stare šolske klopi, ponovno čakali v dolgih vrstah za kosilo in po napornem pouku skupaj s sošolci hodili v Ave.

Lara Likar, 3. b